

DE GE-SCHEUR-DE BIJ-BEL

DOOR

W. G. VAN DE HULST.



MET PLAATJES VAN
NETTIE KERKHOVEN-HEYLIGERS

Aan

Oct. 1930

Leider(ster)

DE GE-SCHEUR-DE BIJ-BEL.

Weet je 't nog?

Weet je nog, hoe dat hoo-ge, stil-le huis *heet*?

Weet je 't niet meer?

Kijk dan eens naar dat kleine raam *naast* de hoo-ge stoep.



Dat gaat o-pen. Er komt iets uit. Er komt een *boek* uit, heel net-jes in pa-pier ge-pakt. En er komt nòg een boek uit en nòg een, en al-wéér een.... al maar *boeken*. Niet tien, niet hon-derd; maar *dui-zend*, en nòg eens, nòg eens dui-zend....

Een man legt ze voor-zich-tig op een wa-gen.

En de wa-gen rijdt weg....

Wéét je nu al, hoe dat hoo-ge, stil-le luis *heet*? Wéét je al, wel-ke boe-ken dat *zijn*? Weet je al, waar ze heen-gaan?

Neen? Weet je het nog niet?

Kom dan maar mee....

De hoo-ge stoep op, de bree-de gang door, en dan naar bo-ven. Daar is een stil-le, een heel mooi-e ka-mer.

Ga maar bin-nen. Dat mág wel.

Ja, — hier ben je wel eens méér ge-weest. Weet je *dat* nog?

Je kwam er om te luis-te-ren, o zou stil te luis-le-ren.... Er was nie-mand in die stil-le ka-mer. En toch hoor-de je mooi-e ver-tel-sels, àl maar mooi-e ver-tel-sels.

Dat de-den die ou-de boe-ken, daar in de groo-te kas-ten met de gla-zen deu-ren.

Ze fluis-ter-den heel zacht. Je kon het al-leen ver-staan, als je heel, héél *stil* was.

Ie-der boek fluis-ter-de zijn *ei-gen* ver-tel-sel; — uit zijn *ei-gen* le-ven.

Wéét je dat nog?.... Ja?

Stil!.... Hoor dan!
 Daar fluis-tert er al een.
 Is het een *droe-vig* ver-haal?
 Is het een *blij* ver-haal?
 Luis-ter!....

Dat ou-de boek zegt: „Ik ben erg lee-lijk; zie je wel?.... Mijn bla-den lig-gen los; ze zijn ge-scheurd en vol vlek-ken; ze heb-ben al-le-maal vou-wen en kreu-kels. En ik ben veel van mijn bla-den *kwijt*. Jammer, hè?

Ja, hoor, — ik ben erg oud, en erg lee-lijk; ik ben heel ge-brek-kig. Dat maakt mij *tòch niet* ver-drie-tig. Iets an-ders maakt mij *wel* ver-drie-tig.

Weet je, wat dat is? Zal ik dat eens ver-tel-len?....

Eens — heel lang ge-le-den — was ik *mooi* en *nieuw*. Er ston-den *vijf* gou-den let-ters op mijn rug. Mijn bla-den wa-ren wit en glan-zend. Niet één lag los. Niet één was gescheurd.

Een man nam mij mee. Ik reis-de in een schip o-ver de groo-te zee naar een heel ver land, waar *brui-re* men-schen woon-den.

Die man was een zen-de-ling.



Blz. 4. Hij nam mij mee, overal heen.

Hij hield heel veel van mij. Hij las el-ken dag in mij. Hij sloeg mijn mooi-e bla-den voor-zich-tig om.

Hij zei: „„Ik zal de men-schen in het ver-re land ver-tel-len gaan, wat ik lees in het boek... Zij zijn zoo bang. Ze zijn zoo bang voor boo-ze gees-ten. Ze *moe-ten* niet bang zijn. De Hee-re Je-zus, die in de he-mel woont, ziet hen wel. Hij wil hen geluk-kig ma-ken en blij, als zij hem lief-heb-ben.... Maar die ar-me men-schen

we-ten dat niet. Ik zal het hun ver-tel-len gaan. Het staat in dit mooi-e boek.””

Hij nam mij mee, o-ver-al heen.

Hij nam mij ook mee naar het ar-me, hou-ten kerk-je in het ver-re land.

Ik lag o-pen op de les-se-naar.

En de vreem-de, brui-ne men-schen kwa-men luis-te-ren.

Ze ke-ken ook naar mij, — heel eer-bie-dig.

En de zen-de-ling zei: „„Er staat iets heel moois in dit



Blz. 4. Ze keken ook naar mij — heel eerbiedig.

boek. Een blij-de bood-schap. Je móet niet bang zijn....
 Je moet den Hee-re Je-zus lief-heb-ben, die in de
 schoo-ne he-mel woont, en die al-les ziet. Je moet
 doen, wat Hij zegt....

Luis-ter, dat staat al-le-
 maal in dit mooi-e boek.
 Dit is het *Woord van
 God*. Dit boek heeft God
 aan de men-schen ge-
 ge-ven.... Luis-ter! Ik
 zal je *al-les* ver-tel-len.
 En als je in den Hee-re
 Je-zus ge-looft en Hem
 lief-hebt, zúl je niet bang
 meer zijn. Je zult *blij* en
ge-luk-kig zijn. En eens
 zul je óók in de schoo-ne
 he-mel ko-men, bij God....
 Luis-ter goed! Dit boek is een *heer-lijk* boek.””



Blz. 6. Ze hadden mij weggestolen.

Dát zei de zen-de-ling.

En de men-schen met hun ban-ge hart luis-ter-den.
 O ja, ze luis-ter-den heel best.

Maar zij *be-gre-pen* toch niet goed, wat de zen-de-ling zei.

Ze ke-ken vaak naar *mij*. Ze raak-ten me soms aan
 met hun brui-ne vin-gers; — heel voor-zich-tig, heel
 eer-bie-dig.

Die ar-me, ban-ge men-schen dach-ten, dat ik een
too-ver-boek was. Ze dach-ten, dat *ik* hen blij en ge-
 luk-kig ma-ken kon. Ze dach-ten, dat *ik* hen in de
 schoo-ne he-mel bren-gen kon.

En toen....?

Toen is er iets heel ergs ge-beurd.

't Was in de nacht; in de heel don-ke-re nacht.... De zen-de-ling sliep. *Ik* lag op een ta-fel-tje naast zijn bed.

Toen ging het raam o-pen; — heel zacht.

Er klom een man naar bin-nen; en nòg een....

Ze kro-pen op hun knie-en sa-men naar het bed; — o zoo zacht, o zoo voor-zich-tig.

Ze ke-ken naar den zen-de-ling. Ze zei-den: „„Hij slaapt. Hij kan niets zien.””

En toen, — toen pak-ten ze *mij*.... Ze rol-den me vlug in een doek, en ze kro-pen weer weg, heel haas-tig, het raam uit.

Ze had-den *mij* weg-ge-sto-len.

Waar-òm?....—O, die dom-me men-schen!

Ze wil-den blij en ge-luk-kig wor-den. En ze dach-ten: „„Wij gaan dat *boek* ste-len. Dat is een too-ver-boek.””

Ja, — maar het werd nog *veel* er-ger.

De twee die-ven kwa-men bij de an-de-re brui-ne men-schen. En die zei-den: „„Wij moe-ten eer-lijk sa-men dee-len””.... Toen sne-den ze al mijn bla-den los. Wat jam-mer, hè?

En ie-der pak-te, wat hij pak-ken kòn.

Ze ruk-ten en ze trok-ken, en ze voch-ten om mijn bla-den.

Och, al mijn mooi-e, glan-zen-de bla-den scheur-den en kreu-kel-den. Ze kwa-men vol vlek-ken en rim-pels....

De *ko-ning* kreeg mijn rug met de vijf gou-den let-ters.

En de men-schen *dans-ten* van de pret.

Ze zei-den: „„Wij heb-ben het too-ver-boek. We zul-len ge-luk-kig zijn. We zul-len ook in de schoo-ne he-mel ko-men.””

Ze na-men me mee.

Ze ke-ken naar mijn let-ters, en naar mijn woor-den; — och, ze be-gre-pen er niets van, héé-le-maal *niets*. Ze wil-den mijn woor-den *le-zen*; maar ze *kon-den* het niet. Het wa-ren vreem-de woor-den voor hen. Het wa-ren woor-den uit een an-der land, heel ver weg. . . . Neen, niet één kon ze be-grij-pen.

Ze heb-ben mijn bla-den weg-ge-stopt, thuis. Ze dach-ten: „„Wij zul-len die bla-den goed be-wa-ren: het zijn too-ver-din-gen.””

O, die ar-me, dom-me men-schen!

In het dorp woon-de een lief, klein meis-je.

Ze werd ziek, èrg ziek.

De dok-ters kwa-men. Maar dat wa-ren geen *ech-te* dok-ters. Het wa-ren too-ve-naars. Ze de-den heel vreem-



Blz. 6. Ze vochten om mijn bladen.

de klee-ren aan, en ze schreeuw-den en ze dans-ten.
't Gaf niets. Het klei-ne meis-je werd nõg er-ger ziek....
Nie-mand kon haar hel-pen.

Haar va-der was zoo be-droefd.

Hij dacht: „„Nu gaat mijn lie-ve, klei-ne meis-je dood.... Maar — ik weet wat. Ik zal zoo'n too-ver-
ding on-der haar hoofd-je leg-gen. Dåt zal wel hel-pen.””

't Gaf niets.

De zen-de-ling kwam.

Hij zei: „„Ik zal voor het lie-ve, klei-ne meis-je *bid-den*.
De Heer in de he-mel ziet haar wel in haar pijn.””

Hij leg-de zijn hand op haar hoofd-je.

O, toen schrok hij.... Toen zag hij op-eens één van
mijn bla-den lig-gen.

Hij vroeg: „„Hoe kan dat?””

En de va-der zei: „„Wij heb-ben uw mooi-e boek
weg-ge-no-men. Het is een too-ver-boek. Wij heb-ben
ie-der een stuk-je er-van.... Maar het helpt niet.””

De zen-de-ling werd heel *ver-drie-tig*.

Niet om zijn mooi-e boek, o neen!.... maar om die ar-
me, dom-me men-schen. Hij had zoo'n me-de-lij met hen.

Hij zei: „„Foei! Dat blad is geen too-ver-blad. O, al
had je een *hee-le* Bij-bel, een prach-ti-ge, — al had je
tien, al had je *hon-derd* Bij-bels dan zou je tòch niet
blij en ge-luk-kig zijn.... Je moet den Hee-re Je-zus
lief-heb-ben; en Hem al-les vra-gen. *Hij* al-leen kan
hel-pen.... Dat staat in die bla-den te le-zen. Maar de
Bij-bel is geen *too-ver-boek*, Foei!””

De va-der zei: „„Wij *kun-nen* de woor-den van dat boek niet le-zen. Zij zijn heel *vreemd* voor ons.””

En de zen-de-ling zei: „„Ik wil je wel hel-pen. Ik wil je al-les wel ver-tel-len. Dan zul je hoo-ren, dat de Hee-re Je-zus ook de *kin-de-ren* lief-heeft””

Toen kniel-de hij neer bij het bed.

Hij bad.

Hij bad voor het lie-ve, klei-ne meis-je. Hij bad ook voor de ar-me, dom-me men-schen.

Hij heeft mijn ge-kreuk-te blad mee-ge-no-men. En hij is in al-le hui-zen ge-gaan, om mijn bla-den weer te zoe-ken; — ook in het huis van den ko-ning.

Toen heeft hij ze bij el-kaar ge-legd.

En mijn ge-scheur-de rug er voor-zich-tig om-heen.

Hij heeft ze *ge-teld* . . Er wa-ren veel bla-den wèg. Die heeft hij nooit weer *kun-nen* vinden.

Maar—de zen-de-ling hield tòch veel van mij.

Ik lag tòch naast zijn bed.



Blz. 6. De koning kreeg mijn rug met de vijf gouden letters.

Hij nam mij tòch mee naar het ou-de kerk-je; èl-ken Zon-dag.

Hij las veel in mij.

En hij ver-tel-de de brui-ne men-schen al de mooi-e ge-schie-de-nis-sen, die hij in mijn ge-kreuk-te bla-den las.

Hij zei: „„God zèlf spreekt in de Bij-bel tot de men-schen.... Ik wil-de zoo graag, dat je die mooi-e Bij-bel óók le-zen kon. 't Is zoo jam-mer: je kunt die vreem-de woor-den niet ver-staan.... Maar — ik heb iets moois be-dacht.

Heb maar ge-duid, hoor! Ik zal een brief schrij-ven naar het land, waar ik vroe-ger ge-woond heb. Daar zijn veel goe-de men-schen, die óók den Hee-re Je-zus lief-heb-ben.... Ik zal een brief schrij-ven aan hen.... En dàn....!”

Toen is er iets vreemds met mij ge-beurd.

De zen-de-ling heeft mij in-ge-pakt, heel voor-zich-tig, en met veel zorg. Hij leg-de zijn hand op mij, en hij zei: „„Mijn trou-we Bij-bel, je hebt je werk ge-daan. Nu mag je rus-ten gaan.””

Toen heeft hij mij naar een schip ge-bracht.

Ik ben weer ge-va-ren o-ver de groo-te zee; naar mijn ei-gen land te-rug.... De brief ging ook mee.

En nu....? Nu lig ik hier in de stil-le ka-mer, in de mooi-e kast. En hier ko-men geen die-ven.

Ik lig hier al lan-ge ja-ren.

Of de zen-de-ling nog leeft, — weet ik niet.

Of de brui-ne men-schen, die mij zoo oud en lee-lijk maak-ten, nog le-ven, — weet ik niet.

Het lie-ve, klei-ne meis-je, dat eens met haar zie-ke hoofd-je op een van mijn bla-den lag, is weer hee-le-maal be-ter ge-wor-den. Dat heeft *niet* mijn ge-kreuk-te blad ge-daan. Dat heeft *God* ge-daan.... Dat klei-ne meis-je van eens zal nu wel een heel ou-de vrouw ge-wor-den zijn....

Ja, het is al lang, héél lang ge-le-den.

Ik ben nu al lan-ge ja-ren een ou-de, ver-kreu-kel-de Bij-bel. Maar dàt maakt mij niet ver-drie-tig. En op die ar-me, brui-ne men-schen van dat ver-re land ben ik niet boos.

Iets *an-ders* maakt mij ver-drie-tig.

Weet je *nu* wat dat is?

Mijn woor-den wa-ren zoo vreemd voor hen. En ik wil-de hun zoo graag de weg naar de he-mel wij-zen, naar God. Maar zij kon-den mij niet ver-staan.

Zou-den zij goed naar den zen-de-ling heb-ben ge-luis-terd?

Zou-den zij tòch de weg naar de he-mel heb-ben ge-von-den?

Ik weet het niet.

En dat — dàt maakt mij ver-drie-tig.”

* * * * *
Nu is de mooi-e ver-tel-ling van het ou-de boek uit. Nu is het weer heel stil ge-wor-den in de mooi-e ka-mer met de hoo-ge kas-ten.

Was het een *droe-vig* ver-haal?

Was het een *blij* ver-haal?

Een *blij*, — ja heusch een *blij* ver-haal, maar de ou-de Bij-bel weet dat niet. Hoor maar!

De brief van den zen-de-ling is ook mee-ge-reisd o-ver de groo-te zee. Hij is ge-ko-men hier in dit groo-te huis.

Aan die lan-ge, groe-ne ta-fel daar za-ten hee-ren. *Zij* heb-ben de brief ge-le-zen. *Zij* zei-den: „Wij zen-den uit dit huis o-ver-al Bij-bels heen: al-le men-schen moe-ten het Woord van God le-zen. Maar — voor die ar-me, brui-ne men-schen daar-ginds in de ver-te heb-ben wij geen Bij-bels. Hoe jam-mer is dat.

Maar — wij zul-len doen, wat de zen-de-ling vraagt in zijn brief: Wij zul-len ook Bij-bels la-ten druk-ken met de ech-te woor-den van dat vreem-de land.... En de zen-de-ling zal wel schrij-ven aan ons *wel-ke* woor-den dat zijn moe-ten. Hij kent ze wel. Dan kun-nen die brui-ne men-schen ook le-zen in het boek van God. Dan kun-nen zij ook de weg naar de he-mel vin-den.

't Zal veel geld kos-ten, heel veel geld. Die brui-ne men-schen kun-nen dat niet be-ta-len. Maar dat is niet erg. Wij zul-len geld vra-gen aan al-le men-schen in ons land, die den Hee-re Je-zus lief-heb-ben. Die zul-len ons wel geld wil-len ge-ven, — de rij-ken veel, de ar-men wei-nig. De kin-de-ren mo-gen ook mee-doen.... En voor dat geld zul-len wij Bij-bels la-ten druk-ken in de vreem-de taal. Die zul-len we aan den zen-de-ling stu-ren. Wat zal hij blij zijn!

En de Heer in de he-mel zal de men-schen van het ver-re vreem-de land ze-ge-nen."

Dát zei-den die hee-ren aan de groe-ne ta-fel. En... ze *de-den* het ook.

En weet je wat ze óók zei-den?

„Die ar-me, ou-de, ver-kreu-kel-de Bij-bel van den zen-de-ling zul-len we zui-nig be-wa-ren. Die kan nog dik-wijls



Biz. 8. Hij vroeg: „Hoe kan dat?”

ver-tel-len van die ar-me, dom-me men-schen daar-ginds. Hij heeft nu zijn werk ge-daán. Hij mag nu rus-ten gaan."

Zoo is 't ge-beurd.

De men-schen *heb-ben* geld ge-ge-ven. En de du-re Bij-bels *zijn* naar 't vreem-de land ge-gaan.

.....
Dat is al lang ge-le-den.

Die hee-ren van de groe-ne ta-fel zijn er niet meer.

Ve-len van hen zijn al ge-stor-ven. De zen-de-ling leeft ook niet meer.

Maar — er zijn nu nog zoo-veel an-de-re zen-de-lin-gen in de ver-re vreem-de lan-den; nog veel meer dan vroe-ger. En die vra-gen ook vreem-de Bij-bels voor hun brui-ne men-schen.

Zul-len zij óók groo-te pak-ken met du-re Bij-bels krij-gen?



Blz. 15. Een stuivertje van een kind is evengoed als een rijksdaalder van een rijken man.

Kijk eens! De deur van de stil-le ka-mer gaat o-pen. Er ko-men hee-ren bin-nen. Ze gaan aan de lan-ge, groe-ne ta-fel zit-ten. 't Zijn *an-de-re* hee-ren dan vroe-ger, maar ze doen *het-zelf-de* werk.

Zij zen-den ook Bij-bels weg, hon-der-den, dui-zen-den. Die gaan door ons hee-le land. Die gaan naar de ker-ken en naar de Zon-dag-scho-len; die gaan naar de sol-da-ten

in de ka-zer-ne, en naar de ma-tro-zen op de groo-te zee; die gaan o-ver-al heen.

Maar — er gaan ook Bij-bels naar de zen-de-lin-gen, hoor! Heel vreem-de, du-re bij-bels, die *wij* niet le-zen kun-nen.

Die hee-ren, en de men-schen, die hen hel-pen wil-len, hee-ten nu nog: *Het Ne-der-landsch Bij-bel-ge-noot-schap*.

Ja ze-ker, — en *kin-de-ren* mo-gen ook mee-hel-pen. Een stui-ver-tje van een kind is e-ven-goed als een rijks-daal-der van een rij-ken man....

Ga je nu mee weg?

De Bij-bels in de hoo-ge, stil-le kas-ten ver-tel-len nu toch niet meer. *La-ter* mis-schien.

Die hee-ren daar den-ken en pra-ten. Ze zor-gen al-maar voor *nieu-we* Bij-bels.

Wij gaan zacht weer weg.

En we ko-men weer bui-ten op de gracht; op de Hee-ren-gracht in Am-ster-dam.

En kijk *nu* nog eens naar het groo-te huis; — en naar het klei-ne raam naast de stoep; — en naar de pak-ken, die daar-uit ko-men.

Wéét je nu weer, hoe dat huis heet?

„*Het Bij-bel-huis!*”

Goed zoo!....

En weet je nu ook, hoe je hel-pen kunt? En *wil* je dat wel?...—Ja?

Goed zoo!



UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH BIJBELGENOOTSCHAP
AMSTERDAM — 1930